

ПРОЛОГ

Хоча сили були на межі, вона бігла далі. Легені пекли, мов у вогні. Скільки ж часу вона не відчувала свіжого повітря? Вдихала лише затхлий, смердючий дух підвалу? Сім місяців? Вісім? А може, ще довше? Хай там як — їй здавалося, наче минула ціла вічність.

Тепер будяки та колючки різали руки й ноги. Гілка хльоснула по стегну й роздерла бліду шкіру. Каміння і хвойні голки впивалися у босі ступні. Вона відчувала запах моху і холод лісової землі. *Геть, якнайдалі звідси!*

У боці кололо, ніби його штрикали розпеченим списом. Але падати їй не можна. Поки ще здатна рухатися — мусить бігти. Де наступна галявина? Паніка дедалі сильніше охоплювала її, адже вона не знала, куди біжить і скільки ще тягтиметься цей ліс.

Деякий час здавалося, нібито хаші рідшають — між гіллям пробивалося вечірнє сонце, — проте зараз знову потемнішало. По щоках котилися сльози. Вона біжить не туди? Можливо, варто повернутися? Чи взагалі існує *правильний* шлях? Має ж вона врешті натрапити на людей — якогось мандрівника, або навіть знайти будинок. Тоді вона була б у безпеці. Адже нізачо не хоче повертатися до підвалу. Більше не витримає цього болю.

Стегном зачепилася за колючий кущ і, вириваючись, скрикнула. Побігла далі й відчула, як із рани по нозі тече кров. Шкіру вкрив холодний піт. Вона здригнулася

від пориву вітру. Раптом дерева розступилися, і низьке сонце на мить засліпило її.

Хитаючись, мов одурманена, вона вийшла на галявину. Під ногами пролягала стежка — витоптана, вся у тріщинах сухої землі. Вона пішла нею. На дереві висіла дерев'яна табличка зі стрілкою. Між корінням буйно росли жовті та фіолетові квіти. 2 км до Відня. Вона побігла далі й зрештою побачила зрубну хатину зі старими віконницями, оброслим мохом гонтом та високим димарем.

Подвір'я обгороджував обдертий дощаний паркан. Поруч стояв автомобіль. Відкритий багажник скидався на пашу бляшаного чудовиська. Жінка саме сідала в авто. Чоловік грюкнув кришкою. Не тямлячись від щастя, вона побігла швидше.

— *Допоможіть!* — захекано видихнула вона, але ті її не почули.

Невже глухі?

— *Допоможіть! Я тут!* — вона намагалася підняти руки, проте вже остаточно знесиліла.

Чоловік сів у машину.

— *Допоможіть!* — пронизливо закричала вона з останніх сил.

Чоловік завів двигун. Вона підбігла ближче й опинилася в тіні будинку. Неймовірний холод пронизав усе її єство. Вона затремтіла, мов у лихоманці. Автомобіль рушив, і на мить вона застигла в сліпучому світлі фар. Потім настала темрява.

Коли машина з хрускотом шин зупинилася, вона впала. Відчула траву й грудочки землі на губах. Повіки затремтіли.

Грюкнули дверцята, і хтось побіг до неї.

— Отто, я не помилилася! Ходи сюди! Тут хтось лежить!

Жінка впала поруч навколішки. У повітрі запахло лавандою. Пальці торкнулися її чола, відгорнули пасма волосся.

— Це дитина. Не більш як десяти років.

— Боже милий! — вигукнув чоловік. — Дівчинка ж зовсім гола і страшенно виснажена.

— Принеси ковдру з машини. Отто, глянь-но на її спину. Господи, майже вся спина! — голос жінки тремтів від жаху. — Я ще ніколи такого не бачила. Заради всього святого, що з нею трапилося?

— Хто здатен на таке? — пробурмотів чоловік.

— *Будь ласка, не торкайтеся!* — прошепотіла вона. — *Це так боляче!*

— Отто, дивись, вона ворухить губами. Що з тобою сталося, маленька?

— *Ну ж бо, допоможіть мені!*

— Що з тобою трапилося, дівчинко? Скажи щось.

— Дай їй спокій, — глухо кинув чоловік. — Ти ж бачиш, вона не говорить. Думаю, вона німа. Допоможи мені, їй терміново потрібно в лікарню.

Жінка підвелася і тривожно глянула в бік лісу.

— Хіба це не та дівчинка, що зникла тут рік тому?

У більшість днів року Вісбаден скидався на місце, де з людиною справді не може нічого лихого трапитися — заспокійлива суміш зі шкіл, лікарень, реабілітаційних клінік, алеї і широких торговельних проспектів.

Та в цю нічну годину курортне місто з усіма його термальними купальнями й мінеральними джерелами поринуло в темний сон і показало себе з іншого боку. Буря шмагала дощем об лобове скло автомобіля Сабіне, а фари лише коли-не-коли виривали із пітьми фасади будинків.

Але ж і гидотна погода! Із волосся стікала вода, а одяг промокнув аж до білизни. Гугнявий голос Клауса Кінські, який вона завантажила для навігатора, провадив її містом. Вона проїжджала повз вишукані крамниці — певно, вони завжди будуть для неї надто дорогі. Та зараз їй і так було не до шопінгу. Натомість їй конче потрібні гаряча ванна й сухий одяг.

П'ять годин тому вона виїхала з Мюнхена й усю дорогу слухала радіо. За кілька кілометрів до з'їзду на Вісбаден лопнула ліва передня шина, і вона ледве зуміла на узбіччі зупинити авто. Зателефонувала з мобільного по допомогу, але екстрена служба могла приїхати щонайраніше за дві години — першочерговими були серйозніші виклики. Тож під проливним дощем вона вилізла з машини, дістала з багажника сигнальний жилет і виставила аварійний трикутник.

Жоден автомобіль не зупинився, щоб з'ясувати, чому з увімкненою аварійкою на узбіччі стоїть її машина. Багато разів її обляпували водою з проїжджої частини, поки вона навпочіпки сиділа біля авто і, лаючись, піднімала домкратом кузов, хрестовим ключем відкручувала гайки й насаджувала на вісь запасне колесо.

Поки вона в поті чола працювала, її охопили серйозні сумніви, чи вона взагалі чинить правильно. Аж така мокра до нитки — вона могла б просто пройтися кільका кілометрів пішки до найближчого з'їзду, випити на заправці каву й спокійно дочекатися екстреної служби. Але стільки часу в неї не було. Не цього вечора! До того ж джинси й так були заляпані брудом, руки — у мастилі, а у взутті чавкало стільки води, що вона почувалася жабою. Мабуть, ще трохи — і поміж пальцями виростуть плавальні перетинки.

Вона ніколи раніше не замислювалася, чи в її запасному колесі достатньо повітря. Звісно, його було замало, але з шиною, схожою на проколений надувний човен, вона бодай могла з'їхати з автобану. Голосно лаючись, затигнула гайки та закинула пошкоджене колесо в багажник. Загалом втратила понад годину.

Коли нарешті знову сіла за кермо, витерла з обличчя воду. Короткий погляд у дзеркало заднього виду підтвердив — вигляд має такий, наче прогнала турнір з боротьби в болоті.

Прокляття! Лайно собаче!

Сабіне завела двигун — із динаміків одразу загримів хіп-хоп. Ще тільки цього гівна їй не вистачало. Їй потрібне щось підбадьорливе, тож вона виловила з бардачка авдіокнигу Ніка Горнбі і вставила у відсік для компакт-дисків. У салоні залунав голос Маттіаса Швайгтефера,

і на мить у її світі знову запанували мир і спокій. Після з'їзду з автобану навіть пощастило знайти заправку, де вона підкачала запасне колесо.

За чверть години дісталася центру міста, і тепер навігатор показував, що потрібно звернути з головної вулиці Вісбадена, щоб піднятися на Гайсберг. Саме туди вона прямувала, там мала провести наступні два роки. Ще й знову побачить Еріка. Коли їм було по шістнадцять, вони зустрічалися. Вона з теплотою згадувала той час, але після випускних іспитів Ерік пішов у Бундесвер, а згодом, після кількарічного навчання, почав працювати у вісбаденському ФВК як комісар кримінальної поліції. Рік тому вони знову зійшлися, проте стосунки на відстані поміж Вісбаденом і Мюнхеном випробування не витримали, і місяць тому вона з важким серцем їх припинила. Ерік іще не знав, що вона тут. Хоча Сабіне й хотіла його попередити, але вже тиждень не могла з ним зв'язатися — ані телефоном, ані через інтернет. Можливо, він змінив номер або несподівано поїхав на оперативне завдання за кордон. У будь-якому разі вона сподівалася, що у Вісбадені вони дадуть своїм стосункам ще один шанс... якщо він взагалі цього захоче.

Діставшись вершини Гайсберга — території Федерального відомства з кримінальних справ, — Сабіне вимкнула Маттіаса Швайгтефера. Крізь пелену дощу проглядалися високий паркан, сталеві ворота, шлагбауми й камери спостереження, що оточували комплекс. На територію вела Таер-штрасе, вузька тупикова вулиця, що закінчувалася розворотним майданчиком з кількома парковками для гостей. Звідси багатоповерхова будівля зі своїми скляними коридорами розгалужувалася